

Kodanike Walter Gregor Kass (tuntud ka kui Val'g. Kass) oli just teda vangistatud tüüri kassidest põgenenud. Hingeldades vaatav Kass

ringi ja jõudis järeldusele, et elumääritud puna ei olnud just kõige parem valik, olukorda arestades. Ta vaatav pabem okra pealt alla. Teda vangistatud tüüri, akordionit mängiva demoni näolt peegeldas hõrraga hirm, kavalus ning tal-
le omase kummitava saatavlike vaha. Tema alatare vinnitav-
eriv nägu ütles hõrraga: „Heki Walter kukub alla?“

„Tule alla!“ ja „Keri alla, sa va nuhtlus! Ma peksan mu vaim vilt-
deks ja teen jäämüstest õhturöögi, kurrat, vajadusel teen seda
koos punaga!“

Kahjuks ei saanud Walter tema sõnadest mitte mõtleugi võim, ilmselt sellepärast, et ta oli kass ja kassid ei räägi inimkeelt. Siiski oli Walter teinud omal ajal inimkeele vallatav edur-
summe, ta tundis ära näiteks sõna „talit“. Kahjuks teinud, et ta
sõna lähedusest ei teadnud.

Walter oli oma parimail päevil revolutsiooniga tegelema. Ta käis pidevalt koos sõpradega projektina, see rüüstama plaane arutamast. Walter oli ka info kogumise, Tema oli eri-
mene, kes teadis, et inimeste elu keelel väikeste mitmesär-
viliste paberitükikeste imber; nad olid justkui paberi or-
jad. Rohke paberi omanine võis teha need sõnaraamat, teinud
nähes, et kaardidamisel oli seda rohkem võis teha in-
mese kavalus, foorjaks ja kaardidaks. Järsken tuli Walterile
pärse, et revolutsioonivärk oli minevik, praegu loeb vaid ole-
vik ja mingil määral ka tulevik.

Olevik oli puna, olevik oli Walter selle otsas, vangistaja ning
tema märguliku akordioni otsa vaatamas.

See akordion tekitas temas juldumaid. Iga kord, kui
Walter oli rühma kooli ja rühma meeskandi talle all,

